

ת"פ 10121/01/16 - מדינת ישראל נגד חוסני גטאשה

בית משפט השלום בראשון לציון

07 מרץ 2016

ת"פ 10121-01-16 מדינת ישראל נ'
גטאשה(עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשם
חוסני גטאשה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד סיון צדיק

הנאשם הובא על ידי שב"ס

ב"כ הנאשם עו"ד ראיס אבו סייף

גזר דין

רקע.

ביום 1.2.12 הוגש כנגד הנאשם, במסגרת ת"פ 10121-01-16, כתב אישום אשר ייחס לו עבירות, אשר בוצעו בשנת 2007, והן עבירות של התפרצות לרכב בכוונה לבצע גניבה או פשע בצוותא חדא, גניבת רכב בצוותא חדא, נהיגה פוחזת של רכב בצוותא חדא, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו בצוותא חדא, כניסה לישראל שלא כחוק, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח. הנאשם לא התייצב לתחילת משפטו וביום 30.12.13 הוטלו ההליכים נגדו. ביום 12.3.14 הגישה המאשימה בקשה לחידוש ההליכים ולמעצר הנאשם עד תום ההליכים לאחר שהנאשם אותר בביתו שבבית אולא ונעצר. ביום 12.3.14 חודשו ההליכים. באותו היום הורה שופט המעצרים על מעצר הנאשם וביום 17.3.14 הורה על שחרורו של הנאשם ממעצר בתנאים. הדיון בעניינו של הנאשם בתיק הפלילי החל. הנאשם נשלח לבדיקה פסיכיאטרית על מנת לבחון מסוגלותו לעמוד לדין, נוכח טענתו בא כוחו כי בעקבות האירוע המתואר בכתב האישום היה הנאשם מעורב בתאונת דרכים אשר כתוצאה ממנה נפגע בראשו. חוות הדעת נתקבלה ואמנם לא כללה אבחון והערכה בשל חוסר שיתוף פעולה של הנאשם. בדיון שהתקיים לפני ביום 2.2.15 נעניתי לבקשת בא כוח הנאשם לדחיית תחילת המשפט על מנת לאפשר לו להיפגש עם הפסיכיאטר המחוזי. בדיון שהתקיים ביום 3.3.15 הודיע בא כוח הנאשם כי הנאשם כופר בעובדות כתב האישום ולפיכך נקבע התיק להמשך. ביום 14.6.15 הודיע בא כוח הנאשם כי אין

לו קשר עם הנאשם וכי הוא מבקש להתפטר מייצוגו. בהחלטה שניתנה באותו היום נמחק כתב האישום לצורך איתור הנאשם.

כתב אישום מחודש הוגש ביום 6.1.16 ובד בבד הוגשה בקשה למעצר הנאשם עד תום ההליכים. שופט המעצרים הורה על שחרורו של הנאשם בתנאים, ואולם הנאשם לא עמד בהם ונותר במעצר.

בדיון שהתקיים לפני ביום 2.2.16 הוגש כתב אישום מתוקן. באותו מעמד הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע בעובדות כתב האישום המתוקן והדיון יידחה לצורך טיעונים לעונש. ואכן הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירה של גניבת רכב בצוותא חדא לפי סעיף 413ב. (א) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן- "חוק העונשין"), בעבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו בצוותא חדא לפי סעיף 275 יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין ובעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(19) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן- "חוק הכניסה לישראל").

כאן המקום לפרט במה הודה הנאשם. על פי עובדות כתב האישום הודה הנאשם כי בתאריך 18.3.07, בין השעות 21:00-23:00, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, ברחוב ברנשטיין 28 בראשון לציון (להלן- "המקום") גנב הנאשם ביחד עם אחר, שזהותו ידועה למאשימה (להלן- "האחר") רכב מסוג קרייזלר מ.ר. 28-833-40 בבעלות המתלונן י.ו. (להלן- "הרכב") בכך שעקרו את מנעול הדלת הקדמית ונכנסו לתוכו, הניעו אותו ונסעו מהמקום. בהמשך, בתאריך 19.3.07, סמוך לשעה 07:30, נהג הנאשם ברכב בכביש 383 לכיוון דרום כשהאחר יושב במושב הנוסע לצדו. שוטרים שהיו ברכב משטרה הורו לנאשם לעצור בצד הדרך. הנאשם והאחר עצרו את הרכב בצד הדרך, והנאשם הכשילים בכך שאמר לשוטרים כי הוא לא מכאן והחל בנסיעה במהירות מופרזת, באופן מהיר ורשלני, שיש בה לסכן את שלום המשתמשים בדרך, תוך שהשוטרים דולקים אחריו והנאשם ממשיך לנהוג באופן פוזח. בהמשך, נסעו הנאשם והאחר לכיוון דרום, לאזור בית הקברות בכפר הריף עד אשר התהפך הרכב ובתוכו הנאשם והאחר. כמו כן הודה הנאשם כי הינו תושב "שטחים" וכי במועדים הרלבנטיים לכתב האישום שהה בישראל מבלי שהחזיק בידו היתר שהייה או עבודה כדין.

ביום 22.2.16 שמעתי טיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני באת כוח המאשימה לעונש.

באת כוח המאשימה טענה כי כתב האישום מתאר "אירוע מתגלגל" שחלקו הראשון הוא בגניבת רכב והמשכו ביום למחרת בעבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, וכי מדובר ברצף של אירועים שהופסקו רק בגין תאונת הדרכים, תוך שתוצאותיהם עלולות היו להיות חמורות יותר. כמו כן פירטה את הערכים המוגנים שנפגעו, הפנתה לפסיקה אשר שליטתה מלמדת על מדיניות הענישה הנוהגת, ועל יסוד אלה טענה כי מתחם הענישה נע בין 18-30 חודשי מאסר בפועל. באת כוח המאשימה הגישה גיליון הרשעות קודמות של הנאשם ועותק מהכרעת דין וגזר דין שניתנו נגדו ביום 4.1.05 בתיק פלילי 1426/04 בבית משפט השלום באשדוד (סומנו בהתאמה טל/1 ו- טל/2), לאחר שהנאשם הודה

והורשע בעבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כחוק, זיוף, התחזות כאדם אחר במטרה להונות והחזקת מכשירי פריצה. על פי גזר הדין הוטל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים ומאסר מותנה לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא שבמשך 3 שנים לא יעבור עבירה כנגד רכוש, ניסיון לעבור עבירה כנגד רכוש, עבירות זיוף, התחזות, הכשלת שוטר במילוי תפקידו ו/או כניסה לישראל שלא כחוק. באשר לעונש הראוי לנאשם עתרה באת כוח המאשימה להשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל וכן להפעיל נגדו את המאסר המותנה של 12 חודשי מאסר באופן חופף ומצטבר, כך שעונש המאסר הכולל אשר יוטל על הנאשם יעמוד על 28 חודשים. לטענת באת כוח המאשימה המאסר על תנאי הוא חב הפעלה לפי שמופעל על ידי מספר עבירות. כמו כן עתרה באת כוח המאשימה להטיל על הנאשם בנוסף מאסר על תנאי, קנס, פיצוי לבעל הרכב, פסילת רישיון נהיגה ופסילה על תנאי.

טיעוני בא כוח הנאשם לעונש.

בא כוח הנאשם טוען כי יש לדחות עמדת באת כוח המאשימה לפיה כתב האישום מתאר סדרה של אירועים שניתן לנתק ביניהם. לשיטתו, מדובר באירוע אחד. באשר לעונש הראוי טען כי זה צריך לעמוד על הארכת המאסר על תנאי בהתחשב בחלופי הזמן מאז מועד ביצוע העבירות בשנת 2007 ועד למועד הגשת כתב האישום בשנת 2012. לטענת בא כוח הנאשם אין בפי המאשימה הסבר לשיהוי בהגשת כתב האישום, שעה כי מועד שחרורו של הנאשם מבית החולים ביום 10.4.07 היה ידוע לה, ולא ברור מדוע נמנעה מלהגיש את כתב האישום בסמוך לאחר שחרורו. כמו כן עתר בא כוח הנאשם להתחשב בגילו של הנאשם בעת ביצוע העבירות [25] לעומת גילו כיום [34], בעובדה כי הוא נשוי ואב לשלושה ילדים, בעובדה כי הוא עצור מסוף חודש 12.15 ובמצבו הרפואי לאחר התאונה הקשה שעבר בגינה סובל מפגיעה בשמיעה ובראייה וכן מבעיות פסיכיאטריות. בא כוח הנאשם הגיש אסופת פסיקה אשר לדידו תומכת בעמדתו כי בשל מצבו הרפואי של הנאשם יש לספק עונשו בהארכת המאסר על תנאי, לפי שלשיטתו יש בהם ללמד כי בתי המשפט מצאו להאריך מאסר על תנאי כנגד נאשמים שהורשעו בעבירות חמורות מאלה בהן הורשע הנאשם. בא כוח הנאשם טען עוד כי מאז מועד ביצוע העבירות נשוא כתב האישום זה לא היה הנאשם מעורב בפלילים וכי הוא מרחיק עצמו מעבירות רכוש.

דברי הנאשם.

הנאשם טען כי טעה בעת שביצע את העבירות וכי עונשו הוא בכך שנפגעה בריאותו. כמו כן ביקש להתחשב בכך שהינו אב לילדים.

דין והכרעה.

הנאשם הורשע על פי הודייתו בשלוש עבירות: גניבת רכב בצוותא חדא, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו וכניסה לישראל שלא כחוק; עבירות אותן ביצע בשנת 2007.

עובר למועד ביצוע העבירות עמד נגד הנאשם מאסר על תנאי שהוטל נגדו ביום 4.1.05 במסגרת תיק פלילי 1426/04 בבית משפט השלום באשדוד, לאחר שהודה והורשע בעבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כחוק, זיוף, התחזות

כאדם אחר במטרה להונות והחזקת מכשירי פריצה. על פי גזר הדין המדובר בעונש של מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים ומאסר מותנה לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא שבמשך 3 שנים לא יעבור עבירה כנגד רכוש, ניסיון לעבור עבירה כנגד רכוש, עבירות זיוף, התחזות, הכשלת שוטר במילוי תפקידו ו/או כניסה לישראל שלא כחוק.

באת כוח המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל ולהפעיל את המאסר המותנה לפי שלשיתתה מדובר במאסר מותנה חב הפעלה אשר הופעל על ידי כל אחת משלוש העבירות בהן הורשע הנאשם ולפיכך הואיל והורשע ביותר מעבירה אחת מעבירות התנאי הרי קיימת חובה להפעיל המאסר על תנאי.

בא כוח הנאשם ביקש להקל עם הנאשם בשל מצבו הכלכלי והרפואי הקשה ובשל השיהוי בהגשת כתב האישום ובתוך כך ביקש כי עונשו יעמוד על הארכת תקופת התנאי בלבד. לטענתו, המאסר המותנה אינו חב הפעלה, כי אם בר הפעלה, שכן לשיטתו מדובר באירוע אחד ולא במספר עבירות, כך שהוראת סעיף 56(ב) לחוק העונשין המאפשרת הארכת מאסר מותנה, במקרה של עבירה נוספת אחת, חלה עליו ומשכך נוכח חלוף הזמן, ונוכח אי סבירות הפעלת התנאי עותר הוא להארכת המאסר המותנה.

יוער כי בא כוח הנאשם עתר אמנם **להארכת** המאסר המותנה, אולם תקופת התנאי חלפה זה מכבר, ולמעשה המדובר בעתירה **לחידוש** המאסר המותנה.

העניין הראשון שיש לתת עליו הדעת ולהחליט בו הוא האם אכן, מדובר במאסר על תנאי אשר כפי המקובל במקומותינו מכונה "חב הפעלה". התביעה סבורה כי משעבר הנאשם יותר מעבירה אחת שבעבירות התנאי הרי המאסר על תנאי חב הפעלה. הסניגור טען כי גם אם מדובר במספר עבירות הרי יש לראותן במעשה אחד שקיים מתח וקשר בין העבירות העולות ממנו לפיכך המאסר על תנאי הינו בר הפעלה.

שני הצדדים נפלו לכלל טעות. המאסר על תנאי אינו חב הפעלה. קביעה זו מקורה בעניין פשוט בתכלית. הנאשם עבר אך ורק עבירה אחת מהעבירות המפעילות התנאי. לעניין זה ראוי להפנות לקבוע בסעיף 56 (ב) לחוק העונשין בו נאמר:

"לא ישתמש בית המשפט בסמכות לפי סעיף זה אלא לגבי ההרשעה הראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת."

אומנם בגדר עבירות התנאי מצויות מספר עבירות, ששלוש מהן עבר הנאשם משהורשע במשפט זה, אלא שהשלוש נפרדות זו מזו. אילו היה הנאשם עובר יותר מפעם אחת, אחת מעבירות התנאי: עבירת רכוש, או הכשלת שוטר או כניסה לישראל בניגוד לחוק, אכן, היה המאסר על תנאי חב הפעלה. אלא שהנאשם הורשע פעם אחת בלבד כל אחת משלוש העבירות הנפרדות: גניבת רכב, הכשלת שוטר וכניסה לישראל בניגוד לחוק.

משום כך, כל שנותר להכריע בו הוא בשאלה האם צודק להפעיל המאסר על תנאי בנסיבות המקרה ונסיבותיו האישיות

של הנאשם?

הוראת החוק הרלבנטית לשאלה זו הינה סעיף 56 (א) לחוק העונשין אשר זו לשונו:

56". (א) בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי.

יש לבחון, אפוא, האם כמצוות המחוקק קיימים טעמים מיוחדים המצדיקים במקרה זה הארכה או חידוש של המאסר המותנה ואי הפעלתו. לעניין זה נקבע ברע"פ 7391/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] כי:

"שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה".

הכרעה בעניין עונשו של הנאשם שלפני גרמה לי להתלבטות קשה, לפי שמן העבר האחד ניצבות העבירות אשר נסיבות ביצוען חמורות ואשר מדיניות הענישה הנוהגת למיגור תופעת כניסה לישראל שלא כדין במטרה לבצע עבירות רכוש מחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה, במיוחד לנוכח העובדה שהנאשם שב ומעד שעה שעמד כנגדו מאסר מותנה, ומן העבר האחר ניצבות נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם הקשורות בעיקר במצבו הרפואי שנגרם כתוצאה מהתאונה הקשה שאירעה בעת מנוסתו מהשוטרים ואשר היוותה את אקורד הסיום של האירוע העברייני נשוא כתב האישום. בתוך כך התחבטתי בשאלה האם ראוי למצות הדין עם הנאשם בעונש מאסר מאחורי סורג ובריה או שמא יש בעניינו להימנות על אותם מקרים חריגים שבחריגים המצדיקים להימנע מעונש כאמור, באופן שיאפשר קבלת עמדת הסניגור לענישה בדמות חידוש תקופת המאסר המותנה.

לבסוף, ובהתחשב במצבו הרפואי של הנאשם כפי העולה מהמסמכים הרפואיים שהגיש הסניגור, ובמצבו הכלכלי אשר על פי הנטען מוכר כנתמך על ידי הסוכנות למען פליטים, היותו אב לשלושה ילדים, הודייתו בביצוע המעשים, החרטה שהביע לפני, כמו גם בעובדה כי מאז ביצוע המעשים לא שב על דפוס עברייני זה, מצאתי כי יש בנסיבות אלה, על אף היותן גבוליות, להצדיק הקלה בעונשו של הנאשם באופן שיתבטא בחידוש המאסר המותנה, לפי שיש בהם להוות סימנים לכך כי הנאשם מרחיק עצמו מהתנהגות פלילית ומתמקד בשיקום מצבו הבריאותי. יש לזכור כי עקרון היסוד המנחה הוא עקרון הענישה האינדיבידואלית, ואני סבור כי מיצוי הדין עם הנאשם בדרך של מאסר בפועל לא יקיים יחס סביר למול חומרת המעשים ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

בא כוח הנאשם טען כי יש אף להתחשב בשיהוי בהגשת כתב האישום. כתב האישום הוגש לראשונה בשנת 2012,

כחמש שנים לאחר מועד ביצוע העבירות ! הנאשם עומד לדיון כיום לאחר שחלפו כשמונה שנים מעת ביצוע העבירות. נראה לי כי מרחק זמן של כשמונה שנים מעת ביצוע העבירות שיש בהן כדי להפעיל התנאי, הינו מרכיב משמעותי בשאלת הארכת או חידוש המאסר המותנה. אלא שבעניין זה עולה שאלה אחרת שיש בה כדי להקלות קביעה זו. כתב האישום הוגש לראשונה בחלוף חמש שנים מעת ביצוע העבירה. מאז הוגש כתב האישום, לא הוחל במשפטו של הנאשם, בעיקר משום אי התייצבותו לדיון. לפיכך עולה שאלה חלופית, שמא שיהיו של חמש שנים בהגשת כתב אישום, בלי שיהיה למאשימה הסבר מניח הדעת לכך, הינו מרכיב משמעותי שיש בו כדי להצדיק הארכת המאסר על תנאי. כמענה לשאלה זו, אומר כי אילו הוכח לפני כי בחלוף השנים הללו, המשיך הנאשם בפעילותו העבריינית, אזי הייתי קובע שאין נפקא מינה לחלוף הזמן. אך כפי שעלה לפני לא אלה פני הדברים. בחלוף הזמן הרחיק עצמו הנאשם מביצוע עבירות. ועוד יש לציין בעניין זה כי בעקבות העבירות שביצע הנאשם, ובניסיונו להימלט מן השוטרים, נפצע הנאשם באופן חמור בראשו. נראה שלפציעה זו, קשר לשיהוי באי הגשת כתב אישום ובאי התייצבות הנאשם למשפטו. כך או כך, אין להתעלם מחלוף שמונה שנים מעת ביצוע העבירות, בעת שאנו שוקלים להפעיל המאסר המותנה.

אשר על כן, אני מורה על חידוש המאסר המותנה לתקופה של 12 חודשים, שהושת על הנאשם בתיק פלילי 1426/04 על ידי בית משפט השלום באשדוד, למשך שנתיים.

אני משית על הנאשם קנס בסך 2,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 14.3.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"ז אדר א' תשע"ו, 07/03/2016 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני נעתר לבקשת התביעה.

הנאשם תושב השטחים ואף על פי טענות בא כוחו כי ניתן להבטיח התייצבותו למשפטו ככל שיוגש ערעור, הרי שבנסיבות המקרה אינני נעתר לבקשתו.

עמוד 6

בהתאם לסמכותי על פי סעיף 22 לחוק המעצרים אני מורה על מעצרו של הנאשם עד ליום 10/3/2016 שעה 12:00.

התביעה תודיע לב"כ הנאשם תוך 48 שעות אם הוחלט להגיש ערעור אם לאו. ככל שהוחלט שלא להגיש ערעור יש להודיע למזכירות בית המשפט על שחרור הנאשם לאלתר והוראות גזר הדין יחולו.

ניתנה והודעה היום כ"ז אדר א' תשע"ו, 07/03/2016 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה